

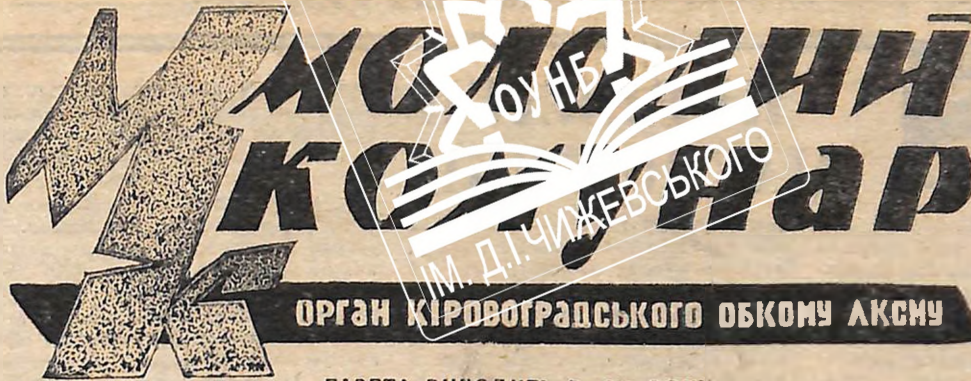
У К А З

Президії Верховної Ради СРСР
про присвоєння військового звання
МАРШАЛА РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ
ТОВАРИША Л. І. БРЕЖНЕВА

Президія Верховної Ради СРСР постановляє:
присвоїти військове звання Маршала Радянського
Союзу Голові Ради Оборони СРСР тов. Брежнєву
Леоніду Іллічу.

Голова Президії Верховної Ради СРСР
М. ПІДГОРННИЙ.
Секретар Президії Верховної Ради СРСР
М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль. 7 травня 1976 р.

БОРЦЮ ЗА МИР, ЗА ІДЕАЛИ КОМУНІЗМУ

Мітинг у Дніпродзержинську, присвячений відкриттю бронзового бюста
Героя Радянського Союзу, Героя Соціалістичної Праці
товариша Л. І. БРЕЖНЕВА

На відзнаку видатних бойових і трудових заслуг Героя Радянського Союзу, Героя Соціалістичної Праці, Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва у місті Дніпродзержинську Дніпропетровської області — на батьківщині Героя — споруджено бронзовий бюст, як встановлено Указом Президії Верховної Ради СРСР.

Дніпродзержинськ. Тут, у колишньому робітничому селищі Кам'янське, народився, почав своє трудове життя товариш Л. І. Брежнєв. Син робітника, він почав свій трудовий шлях слюсарем на металургійному заводі. Став активним комсомольцем. Тут Л. І. Брежнєв був прийнятий у ряди Комуністичної партії. В цьому місті Л. І. Брежнєв очолював робітфак і одночасно вчився в Дніпродзержинському металургійному інституті. Л. І. Брежнєв захистив диплом інженера на «відмінно».

Трудова біографія Л. І. Брежнєва тісно зв'язана з цими місцями і після закінчення інституту. Він працює інженером на металургійному заводі, заступником голови Дніпродзержинської міської Ради. Пізніше товариш Брежнєв — секретар Дніпропетровського обкому, перший секретар Запорізького і Дніпропетровського обкомів партії.

Куди б не направляла партія товариша Л. І.

Брежнєва, він завжди і скрізь з властивою йому енергією і наполегливістю бореться за її велику справу, виявляє класову принципи, діловитість і скромність, чуйність і уважність, уміння згуртувати людей.

Партійні і радянські працівники, металурги, хіміки, будівельники, яким довелося працювати разом з Леонідом Іллічем, добре пам'ятають, скільки сил і енергії, досвіду і знань віддавав він справі розвитку і зміцнення промисловості і сільського господарства, поліпшенню умов праці і побуту трудящих Запоріжжя і Дніпропетровщини.

У Дніпродзержинську для участі в торжествах, присвячених відкриттю бронзового бюста товариша Л. І. Брежнєва, прибули з багатьох міст і сіл країни ті, хто пліч-о-пліч з Леонідом Іллічем під час війни бився на фронтах Великої Вітчизняної війни, хто разом з ним працював у мирні дні. На торжества прибули тисячі робітників і трудівників сільського господарства, студенти, школярі, представники партійних і радянських організацій Дніпропетровської, Запорізької та інших областей України.

8 травня на Жовтневій площі Дніпродзержинська відбувся мітинг, присвячений відкриттю бронзового бюста на батьківщині

Героя Радянського Союзу і Героя Соціалістичної Праці, Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва.

В президії мітингу член Політбюро ЦК КПРС, Перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербицький, член Політбюро ЦК Компартії України, Голова Ради Міністрів УРСР О. П. Ляшко, члени бюро обкому і міськкому партії, ветерани ленінської партії, знатні люди міста.

Мітинг відкрив перший секретар Дніпродзержинського міськкому партії О. Ф. Гордієнко.

В. В. Щербицький розрізав червону стрічку. Спадає покривало, і погляд присутніх відкривається встановлений на гранітному постаменті бронзовий бюст двічі Героя Леоніда Ілліча Брежнєва, борця за мир, за ідеали комунізму. Над площею звучать бурхливі, довго не стихаючі оплески. Оркестр виконує Гімн Радянського Союзу і Гімн Української РСР.

До учасників мітингу звертається В. В. Щербицький.

Сьогодні в індустріальному Дніпродзержинську — місті з багатою пролетарською біографією — знаменна, незабутня подія, сказав він. Ми відкрили бронзовий бюст Героя Радянського Союзу і Ге-

роя Соціалістичної Праці, нашого дорогого Леоніда Ілліча Брежнєва.

Нинішнє торжество на батьківщині Леоніда Ілліча — яскраве свідчення всенародної вдячності людини, чий видатний трудовий і ратний подвиг відзначений двома Золотими Зірками героя. Думаю, висловлю загальну думку, якщо скажу: сьогодні нашу гордість і радість, дорогий дніпродзержинці, щиро поділяють усі трудящі Радянської України, всі трудящі нашої великої Вітчизни.

Глибокого смислу сповнений той факт, що на це свято ми зібрались у знаменний час — невдовзі після XXV з'їзду нашої партії, напередодні 31-ї річниці Великої Перемоги.

У дні з'їзду сучасні засоби масової інформації — телебачення і радіо, газети і кіно — немовби розсунули стіни Палацу з'їзду. Мільйони і мільйони наших співвітчизників, наших зарубіжних друзів неначе стали його учасниками, були сповнені хвилюючого почуття причетності до того, що відбувалося в Кремлі, знову проіннялися великою гордістю за нашу ленінську партію, за нашу Радянську Батьківщину.

Весь світ бачив, що душею з'їзду, його прапором носцем був Леонід Ілліч Брежнєв. Йому аплодували з'їзд, вся наша країна, всі чесні люди планети.

Вся кипуча і багатогранна діяльність Леоніда Ілліча — це яскравий приклад для всіх радянських людей, як треба беззавітно любити Батьківщину, по-ленінському жити і працювати.

На всіх постах він дуже багато зробив і робить для зміцнення обороноздатності нашої держави, для відсічі підступам агресивних кіл імперіалізму і зміцнення загального миру.

Тов. В. В. Щербицький повідомляє учасникам мітингу, що Указом Президії Верховної Ради СРСР Голові Ради Оборони СРСР Леоніду Іллічу Брежнєву присвоєно високе військове звання Маршала Радянського Союзу. В цьому зійшли своє визнання заслуги товариша Брежнєва як видатного стратега і організатора оборони нашої країни.

Високо оцінивши величезний вклад Леоніда Ілліча у відвернення воєнної небезпеки, прогресивна громадськість по праву удостоїла його Міжнародної Ленінської премії миру і Золотої медалі ім. Жоліо-Кюрі.

Весь історичний досвід переконав підтверджує життєвість і плодотворність ленінського зовнішньополітичного курсу нашої партії, радянської держави, неухильно здійснюваних Центральним Комітетом, його Політбюро на чолі з Генеральним секретарем ЦК товаришем Брежнєвим.

Ми з повним правом можемо сказати: міцний, справедливий мир на землі і ім'я Леоніда Ілліча Брежнєва — невіддільні!

Багато зв'язано з його ім'ям і на славетній Придніпровській землі. На очах багатьох, хто присутній на цьому мітингу, складалася трудова і партійна біографія товариша

Брежнєва. Тут він очолював партійні організації двох найбільших областей — Дніпропетровської і Запорізької.

Найпалкішіх почуттів сповнений Леонід Ілліч Брежнєв до дніпродзержинців, до рідного міста — міста свого дитинства, гарної комсомольської юності і відважної більшовицької молодості.

Наприкінці від імені учасників мітингу, комуністів, усіх трудящих Радянської України В. В. Щербицький побажав Леоніду Іллічу Брежнєву міцного здоров'я, невичерпної енергії, нових звершень у його благородній, глибоко гуманістичній діяльності в ім'я торжества комунізму, миру і прогресу.

Всі, хто аиступив на мітингу, характеризували Л. І. Брежнєва як видатного партійного і державного діяча, невтомного борця за мир і щастя на землі, чуйну і уважну людину, вірного сына Комуністичної партії і Радянського народу. Вони говорили, що трудящі Дніпродзержинська примножують свої зусилля в боротьбі за дальший розвиток нашої любимої Вітчизни.

З великим піднесенням учасники мітингу, який відбувся в яскраву демонстрацію єдності партії і народу, вірності комуністичним ідеалам, прийняли вітальний лист ЦК КПРС, Генеральному секретареві ЦК КПРС товаришеві Л. І. Брежнєву.

Учасники мітингу запевнили ЦК КПРС, Політбюро, особисто Леоніда Ілліча Брежнєва в тому, що трудящі Дніпродзержинська внесуть гідний вклад в успішне виконання завдань десятого п'ятирічного плану, в зміцнення економічної та оборонної могутності країни.

(РАТАУ).

ЖИВУТЬ

ГЕРОІВ

ІМЕНА

біля обеліска Невідомому солдату. Тут відбувся мітинг з нагоди відкриття стелі, яка увічнює нашу пам'ять про тих, хто героїчно загинув, визволяючи місто від ворога. Мітинг відкрив перший секретар міськкому партії В. О. Сокурченко. До кам'яної стіни, на якій викладено

(Закінчення на 3-й стор.).

НА ГРАНІТНИХ ПЛИТАХ ІМЕНА ЗАГНЕЛИХ ГЕРОІВ, ЯКІ ЗДОБУЛИ БІЗСМЕРТЯ, І СТОЯТЬ ЖИВІ — ПОСНІЛІ ВЕТЕРАНИ ВОЙНИ БАЧІЛИ, ЯК ПАДАЛИ СОЛДАТИ, ЗАНИМАЮЧІ РІДНУ ЗЕМЛЮ.

ЖИВЕ ПАМ'ЯТЬ ПРО ЗАГНЕЛИХ ГЕРОІВ. ПЛЕКАЄМО МИ ІМ'Я ІМ, НАШИМ ВИЗВОЛИТЕЛЯМ, ЯКІ СТАЛИ НАШИМИ НАСТАВНИКАМИ.

Скільки слугити трактору?

У ГОСПОДАРСТВА області щороку надходить нова потужна техніка. Але прогрес на селі неможливо зводити тільки до збільшення поставок нових машин, не менш важливо вміло, ефективно, з найбільшою віддачею використовувати їх, подовжуючи строк їхньої служби.

Однією з важливих умов високопродуктивного використання є утримання їх у постійній технічній готовності. Досягати цього можна лише при чіткій організації технічного обслуговування. Пригадаймо, що в «Основних напрямках розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки» записано: «Завданням впровадження спеціалізованого технічного обслуговування машин і устаткування в колгоспах і радгоспах. Підвищувати роль і відповідальність підприємств і організацій системи «Сільгосптехніка» за технічний стан і ефективне використання машинно-тракторного парку та устаткування». Навчитися во-

ПЕРЕВАГИ ДІАГНОСТИКИ

дити трактор не так уже й важко. А ось провести правильний і вчасний технічний огляд зможе далеко не кожний. Отже, треба поділити працю — тракторист керує агрегатом, сіє і оре, а майстри-наладчики під контролем інженерів господарств стежать за станом машин. При такій формі обслуговування важливу роль відіграє технічна діагностика — одна із складових частин планово-запобіжної системи технічного обслуговування машинно-тракторного парку.

Вміле впровадження діагностики технічного стану тракторів дозволяє перейти до агрегатної вузлової ремонту, зменшити кількість капітальних ремонтів тракторів.

Ефективність застосування технічної діагностики видно на прикладі. Минулого року у Знамянському районі з допомогою діагностики визначили технічний стан 314 тракторів. Для 67 з цих машин заплановано моторесурсів на 64 тисячі годин. На проведення 314 діагно-

стуваль господарства витратили 10,4 тисячі карбованців. Трактори ж на заощаджений моторесурс виконали обсяг робіт на 27,6 тисячі карбованців. Економічний ефект від застосування технічної діагностики становить 17,2 тисячі карбованців.

Нині підприємства десяти районних об'єднань «Сільгосптехніка» області разом з колгоспами та радгоспами впроваджують нову систему спеціалізованого технічного обслуговування машинно-тракторного парку. Ця система включає в себе технічну діагностику машин, матеріально-технічне забезпечення і диспетчерський зв'язок.

На Кіровоградщині вже є 30 пересувних діагностичних установок. Але укладення договорів на організацію комплексного обслуговування проходить повільно. Із 127 господарств області договори уклали тільки вісім колгоспів Знамянського й Олександрівського районів. Парадокс: діагностичні установки простояють, а трактори використовуються по-старому, без застосування діагностики.

В. ДЗЮБА,
старший інженер управління ремонту обласного об'єднання «Сільгосптехніка».

РЕГУЛЯРНО, ПРИ АКТИВНОМУ УЧАСТІ СЛУХАЧІВ ПРОХОДЯТЬ ЗАЙНЯТІ ГРУПКА «ОСНОВИ ПРАВОВИХ ЗНАНЬ» НА ГАЙВОРОНСЬКОМУ ТЕПЛОВОЗРЕМОНТНОМУ ЗАВОДІ. ЗАРАЗ МОЛОДІ ВИРОБНИЧИНКИ ГРУПОВНО ВИВЧАЮТЬ МАТЕРІАЛ ХХV З'ІЗДУ КПРС. ЗНАЙОМАЮТЬСЯ З ВЕЛИЧОЮ ПРОГРАМОЮ КОМУНІСТИЧНОГО БУДІВНИЦТВА В ДЕСЯТІ П'ЯТИРІЧЦІ.

НА ФОТО: ІНЖЕНЕР-ТЕХНОЛОГ М. І. МАЙЧЕНКО ЗНАЙОМАЄ СЛУХАЧІВ З ТЕМОЮ: «ПІДСУМКИ 91 П'ЯТИРІЧЦІ І ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ПАРТІЇ».

Фото В. КУПАКА.

РЕМОНТ гірничого обладнання на вуглерозрізі — важка і почесна справа. Щоб асистувати якісно і вчасно ремонтувати потужні екскаватори, бульдозери, електровози, потрібно мати і значний досвід роботи, і міцні руки та знання. Цією відповідальною справою займаються на розрізі п'ятнадцять юнаків і дівчат, які наприкінці минулого року створили комплексну комсомольсько-молодіжну бригаду. Очолює її передовий робітник Віктор Берест. І хоча колектив ще зовсім молодий за часом існування, та вже користується авторитетом. Всі члени бригади володіють кількома спеціальностями і можуть при потребі замінити будь-кого з своїх товаришів. Наприклад, Надія Савихвал прийшла в енергомеханічний цех Бандурівського вуглерозрізу після закінчення десятирічки. А зараз вона вже токарь. Крім основної, дівчина оволоділа спеціальностями зварювальника, стругальника, фрезерувальника, слюсаря. Секретар комсомольської організації бригади Тетяна Чоботар — кращий слюсарі одна з кращих робітниць цеху.

Всі члени бригади беруть участь в житті свого підприємства. Серед перших виходять на суботники і недільники, охоче допомагають своєму підприємству колгоспів і радгоспів. Повсякчас шукають шляхи підвищення продуктивності праці. Свєрдло токаря Олександра Воробйова — активного раціоналізатора — демонструвалось на виставці технічної творчості в Кіровограді і на зональній виставці в Донецьку.

В бригаді чимало справжніх майстрів своєї справи. Але всі продовжують підвищувати професійно-технічний рівень. І не лише навчаються самі, а йчать молоді: з числа новачків, учнями кращих токарів і слюсарів бригади — Віктора Буткова, Олександра Воробйова, Юрія Бондаренка, Віктора Береста та інших. До навчання молоді зміни в бригаді ставляться так же серйозно, як і до роботи. А трудиться кожен по-ударному. Змінні завдання в першому кварталі нової п'ятирічки виконують в середньому на 130 відсотків. Продовжується становлення колективу, народженого в ході соціалістичного змагання на честь ХХV з'їзду КПРС.

Л. ГРИГОРЕНКО,
член корпусу «Молодого комунар».
м. Олександрія.

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

ІМ ДОВІРЯЮТЬ ВЧИТИ

Штрихи до портрета сучасника

ВЕСНА кличе в поле. Анатолій Кондратюк, як тільки засіріє за вікном, поспішає на тракторний стан. Дорога. Вивірена вона до сантиметра, бо вже одинадцятий рік ходить він, тракторист колгоспу імені Ульянова, цією дорогою до польового стану бригади.

Шлях лежить повз його «університет» — професійно-технічне училище № 8; як і раніше, сьогодні тут учаться майбутні спеціалісти колгоспних ланів. А, здається, ще недавно, він сам, надівши новеньку форму учня, разом з двадцятьма іншими хлопцями крокував на учбовий полігон. Здається, ще недавно...

— Випуск 1966 року був незабутнім... — На якусь мить задумався. — Мабуть, кожий випуск чимось запам'ятовується. Мені ж той запав у душу тим, що закінчив я училище на «відмінно». Одночасно з дипломом одержав і атестат про середню освіту.

Григорій Якович, батько, бачив, що у сина є справжній потяг до техніки. Влітку хлопчик завжди біля трактора крутився, розпитує, прагне заглянути в саме нутро машини. Тож батько й підтримував сина...

Дорога помененьку збирає друзів по роботі. Наздогнав Володимир Миколайович Акаєвич; обмінялися думками про справи, які чекали на них сьогодні у бригаді.

Поруч Володимира Миколайовича Анатолій почав трудову біографію в колгоспі. Нині Акаєвич — бригадир механізованої ланки по вирощуванню кукурудзи. Анатолій став меха-

СИН ПОЛЯ

нізатором ще до закінчення СПТУ. Вийшло все так: захворів батько, трактор його застиг «на прикол» саме в гарячу весняну пору. Тоді й замінив батька Анатолій — самостійно проклам першу борозну. Важкі землі розгрізли, відкладаючи набір жирні скиби чорнозему; від них кавчечками здіймалися легкі відпарі. До болю стискав кермо старенького Т-40, а самому кортіло глянути назад — яка ж вона, та борозна?!

То був батьків трактор. А по закінченні училища Анатолій отримав МТЗ-5. Самостійно виходив «старичка», «випікував» усі недуги машини. Довго копався у вузлах трактора, а коли закінчив, навіть досвідчені механізатори не змогли...

— Що це кажіть, у хлопця — талант! — Трактористів роботи скрізь вистає: зможу гній вивезти на поля, безперервно доставляти на ферми корми, а як тільки розквітнеться — тоді, хлопці, не барись — виводь сім'ячки в гоні!

Тракторний стан зустрічав механізаторів робочим шумом. Анатолій Кондратюк підійшов до свого Т-150К. Коли колгосп одержав перші три трактори нової моделі, одного без вагань вручили Анатолію.

— Тоді, чомусь не заводився... — Благочинні очі ще зовсім юного хлопчини преслих допомогли.

Сам таким був колись. Анатолій швидко налагодив двигун товаришевого трактора. Тут пригадався власні самостійні кроки. Перші трудові успіхи і невдачі... «Хрещення», як кажуть, дістав на силосуванні ще 1969 року. Тоді їхня бригада за підсумками соціалістичного змагання зайняла призове місце в районі. У пам'яті спливають роки. 1970-й — успішно

виконав соціалістичні зобов'язання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. На загальних колгоспних зборах вручили йому пам'ятний диплом переможця. Закарбувався в пам'яті й 1973 рік. І тому, що за ударну працю Анатолія нагородили орденом Трудового Червоного Прапора. І тому, що хлопці відчували й зрозуміли: можна працювати по-новому. Невеличкий колектив А. Кондратюк — П. Шевчук показав справді зразок трудової доблесті. Їхні машини: комбайн «Херсонієць-7» і трактор Т-150К — не знали спочинку на кукурудзяних жнивах. Зібрали качанисту з 306 гектарів при нормі на сезон 150 гектарів. Здавалося, що можна відпочивати. Та почули якимось, що сусіди, третій відділок, відстають. Одразу поїхали на допомогу. А за успіхи в соціалістичному змаганні протягом дев'ятої п'ятирічки вручили Анатолію прикрасу знак ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки».

—...Анатолію! Поглянув би, чи можна з обіду пускати сім'ячки, — звернувся до механізатора бригадир.

Невдовзі з воріт майстерні вийшов Т-150К. Поле ще не пускало до себе. І Анатолій попрямував на галявину лісу, котрий шумів ще голим віттям. Прошоявся опалим листям, услухаючись у розбуджений сон.

У бригаді знали, що польові роботи відкладаються на один день, — змога це раз тільки оглянути техніку. «Такі машини, а от га-

ражі, справжньої майстерні для них немає, — подумався Анатолій. — Кілька разів розглядаючи це питання на засіданні правління колгоспу. Але поки що доводиться в морозі і спеку ремонтувати просто неба. Були б добрі умови — і молоді горюхася б охоче до тракторного стану. А то ж прийде — ні кола, ні двора — та й їде далі. В наш час на одному ентузіазмі далеко не поїдеш...»

Свої зобов'язання Анатолій закріпив із завданнями, висунутими ХХV з'їздом КПРС перед хліборобами, і пам'ятав рубіж — виконувати щомісяця п'ятонорми.

Минулорічні результати роботи Анатолія Кондратюка неоганні: 1888 гектарів умовної оранки, заплановано 519 кілограмів пального. Все ж таки...

— Можна краще, — уточнює Анатолій. — Та що поробиш, коли настановиш на непередбачене. Наприклад, трапився мені Т-150К із заводським дефектом у моторі. Двічі протягом минулого року знімали мотор і відправляли в Кіровоград на ремонт. А трактор простояв. Ще одна проблема — з принципами зняття. Їх обмалю для такої машини, а значить — обмежені можливості її використання.

...От і спливає один робочий день, сповнений турбот про майбутній урожай, громадських справ. Анатолій — депутат районної Ради депутатів трудящих. Двері хати Кондратюків відчинені для виборців, яким Анатолій завжди допоможе порадою, особистим втручанням. Ось і цього дня, незважаючи на пізню годину, механізатор вирушив у депутатських справах. А звечері, у визначені дні, поспішає на заняття політшколи. До землі син поля має йти з багатством знань.

В. ЧОПЕНКО.

Колгосп імені Ульянова.
Голованівського району.

Запас на місяць

Нещодавно на Долинському птахокомбінаті почалася реконструкція цеху ковбасних виробів. Колектив його очолює молодий майстер-комсомолець Ольга Козельчук. Виробництво в цеху припинено, але підприємство виконає план травня. Річ у тому, що молоді робітники мають з початку року на своєму рахунку 34 тони висококалорійної продукції понад план, тобто стільки, скільки повинні виробити протягом одного місяця. Діагностична виконували зміни норми на 120 відсотків.

Після закінчення реконструкції молоді робітники належить освоїти нові потужності. Вони вирішили довести цього не за три місяці, як заплановано, а за два. І ще одна мета в дівчат — довести присвоєння державного Знака якості двома видами виробів.

М. СЕРГІЙЧУК.

У селі Павлівці Світловодського району нас радісно зустріли учні середньої школи.

Зад шкільного кінотеатру... «Ластівка», створеного на базі Павлівської кіностудії, святою прибрано: у фойє фотостанка. Погасло світло, промені прожекторів ліхили з темряви зображення істот орденів, якими нагороджено комсомол, пролунали мелодійні звуки. На сцені учень та учениця читали вірші про Батьківщину, про комсомольський квиток, ветерани комсомолу розповідали про часи перших п'ятирічок, про подвиги комсомольців, а на екрані летів в атаку Павла Корчагіна, поставали на повен зріст недовільні мисливці, клялися у вірності своїй партії і комсомолу молоді люди... Вечір закінчився показом нового фільму. Так пройшла в «Ластівці» чергова «Комсомольська середня» — «На подвиг кличе комсомольський квиток».

«Черговий захід», — сказав керівник цього шкільного кінотеатру Петро Іванович Шевченко, заступник директора школи по навчальній частині, який до того ж ще й керує фотокіноапаратом (разом з дітьми знімає фільми), читає лекції в кіноуніверситеті для батьків. В активі кінотеатру — організація «комсомольських серед», прем'єри і конференції, тематичні кінопокази, присвячені ХХV з'їздові КПРС, Дню радянської молоді, Дню народження комсомолу. Діти комсомолки, проведені лекції, зустрічі, регулярні заняття кіношкільної школи. Ці заняття допомагають підготувати у празничному вихідні школярів. А вже перед демонстрацією фільму на правому тлі учні обов'язково зустрічаються з працівниками суду, прокуратури,

міліції і комісії у справах неповнолітніх.

З підвищенням інтересом учні переглядають кінокартини, створені за літературними творами, що входять до навчальної програми.

У школі є кіноапарат, де школярі знайомляться з новими фільмами. Він допомагає учням і в обговоренні тих чи інших кінострічок.

І за всіма цими «черговими заходами» постають десятки, сотні годин, проведених учителями та учнями разом з кіномеханіком шкільної установи Петром Чернієнком (якому доводиться ще й ходити за чотири кілометри в сусіднє село, щоб показувати й там фільми), в стінах кіношкільної, де щодня народжується творча ініціатива, сріпальна ідея, цікава думка. В забезпеченні необхідними фільмами допомагає

директор Світловодської кіномеханіки Микола Костянтинів Балашук.

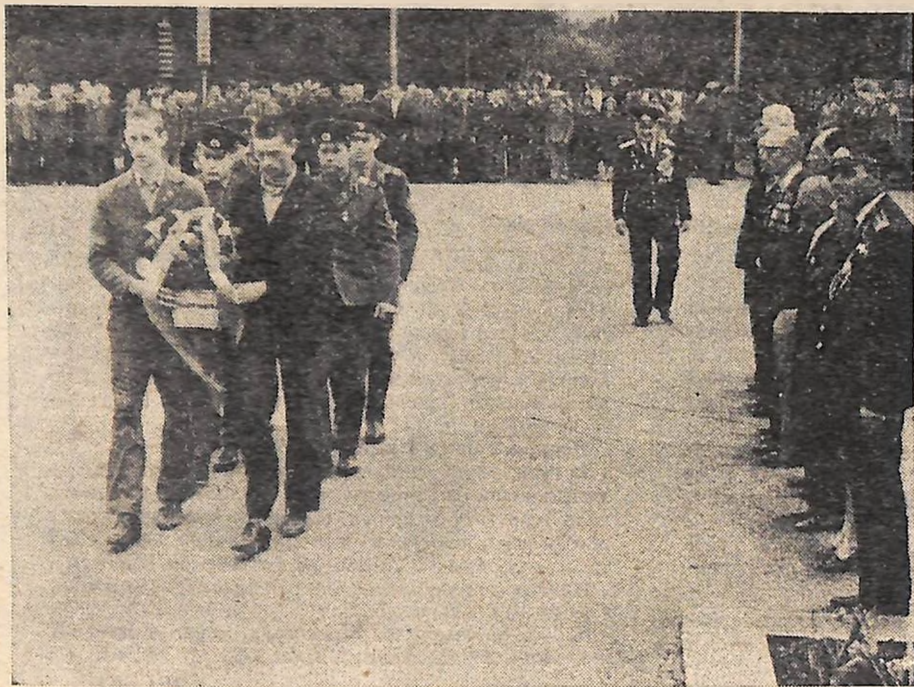
Разом з тим кожному членові ради шкільного кінотеатру доручено певні функції. Так, Валерія Криворучко — його директор, Віктор Швейдт і Надія Порічос — помічники кіномеханіка, Тетяна Коногай — касир. Є й свої художники — Володимир Кузьменко і Віктор Легалін. І все це учні 7—10 класів.

Кожний «черговий захід» — явище, як правило, неординарне. «Більше анимаци, геть естетичні!» — так злого пристрасть до роботи шкільного кінотеатру «Ластівка».

С. ІЛЛЯШЕНКО,
редактор обласного управління кінофікації.

НА ЕКРАНІ „ЛАСТІВКИ“

ЖИВУТЬ ГЕРОЇВ ІМЕНА

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

гранітні плити з закарбованими іменами полеглих звитяжців, підкодають Герої Радянського Союзу В. О. Верхоланцев, Д. І. Семенов, повні кавалери ордена Слави Я. І. Чупін, М. І. Жосан. Вони знімають з стіни полотнище. До стели ветерани війни несуть гірлянди Слави. Сюди ж покладають вінки колишні фронтовики, рідні загиблих, представники трудових колективів міста, учнівська та студентська молодь. Над фортечними валами звучить пісня пам'яті про загиблих солдатів. Перед обеліском урочистим маршем пройшли воїни Кіровоградського гарнізону.

А ввечері в центрі міста спалахнули феєрії в руках юнаків та дівчат. Почалась маніфестація молоді на честь свята Перемоги. Знову до фортечних валів йшли люди. Перед обеліском Невідомому солдату вишукувались молоді гвардійці п'ятирічки, учасники походу комсомольців та молоді «Шляхами слави батьків». Знову юнаки та дівчата давали клятву на вірність ідеалам, за які боролись на фронтах Великої Вітчизняної війни їхні старші товариші, за які полягли на фронтових плацдармах мільйони героїв.

В кожному селі, в кожному місті нашого степового краю робітники і хлібороби, школярі та студенти славили воїна-переможця, вшано-

ували пам'ять про загиблих. На честь свята Перемоги відбулися спортивні змагання на призги героїв-земляків, воєнізовані ігри. Велика група дтсафівців Світловодська на мотоциклах здійснила пробіг в село Красногірку Голованіського району, де героїчно боролись з ворогом патріоти підпільної комсомольської організації «Спартак». Автомотопробіги відбулись в Онуфріївському, Маловисківському районах. На площі Кірова в Кіровограді стартував велокрос, відбулась легкоатлетична естафета, тривали масові спортивні змагання на стадіоні спортклубу «Зірка». Урочисто проводжали кіровоградці юнаків, які призвані до ла-

Збройних Сил СРСР. Перед ветеранами вони давали обіцянку чесно виконати батьківський наказ і стати справжніми охоронцями зоряного кордону Країни Рад.

Урочисті маніфестації молоді відбулись в Світловодську, Новоукраїнці, Олександрії, Малій Висці, Знаменці, інших районних центрах області.

ЗЛІВА: БІЛА ОБЕЛІСКА НЕВІДОМОМУ СОЛДАТУ.

ВГОРІ: КВІТИ ГЕРОЯМ — ВІД СІНІВ.

ВНИЗУ: ПОВІННІ КАВАЛЕР ОРДЕНІВ СЛАВИ М. І. ЖОСАН.

Фото В. КОВПАКА.

Обличчя у Івана Пилиповича суворе, стомлене, червоні від безсоння очі. Піднісся з-за стола:

— Одержано наказ здійснити рейд по багатській області і вийти на Правобережжя України, щоб підняти населення на боротьбу з гітлерівцями, подати відчутну допомогу патріотичній армії. Командирами призначено Сидора Ковпака та Олександра Сабурова. Ми йдемо в з'єднання Сабурова для підготовки найкращих...

Добрились фізично здорових, сміливих людей. У більш як тисячокілометровий рейд брали кращу зброю, добрих коней. Хворі й поранені залишалися в Сумській області. Перед початком маршу всі парторгівські прийняли партизанську присягу.

У-й батальйон під командуванням Федорова йшов в авангарді з'єднання. Сабуров звав цей загін як міцний, загартований у боях. Саме тому й поставив його попереду із завданнями забезпечити просування з'єднання по ворожих тилах.

За час рейду на Правобережжя Україну батальйон провів понад 50 бойових і диверсійних операцій, прийняв до своїх лав 400 нових народних месників. Виручав досвід командира. Перед боек він завжди зосереджений і спокійний, хоча цей спокій давався йому завдяки величезному напруженню, силі волі.

КОЛИ просиш його розповісти про якийсь бойовий епізод, про себе, він говорить неохоче, а більше розповідає про своїх побратимів по боротьбі з ворогом. Запам'ятався йому бій у ніч на 1 листопада 1942 року за визволення районного центру Понорниці Чернігівської області.

Несподіваним ударом батальйон розгромив гарнізон угорців і поліцаїв. 25 чоловік противників втратив убитими. Партизани зайняли попорницьку комендатуру, захопили в полон начальника районної поліцейської уприси. За вісімнадцять кілометрів від містечка знаходилась школа, що готувала початківців поліції. Іван Пилипович під імені па-

чалника попорницької поліції, якого взяли в полон, терміново запросив керівника школи прислати допомогу: очікується партизанський напад на районний центр. Хитрість удалася. Через 40 хвилин до комендатури на двох автомашинах під'їхали 50 майбутніх начальників поліції, озброєних кулеметами, автоматами і гвинтівками. Помітивши пастку, вони спробували вирватися з оточення, та були нерешиті, взяті в полон. Іван Пилипович просив їх допомогти, але початківці школи відмовилися їй подати.

У Понорниці партизани зруйнували пошту і телеграф, знищили радіостанцію, складали, забрали зброю і патрони, 170 бідрнів меду, що їх мали відправити до Німеччини. Втрат батальйон не зазнав.

У ніч на 17 січня 1943 року батальйон брав участь у великій операції в місті Століні. Злетів у повітря Вороб'їтський спиртзавод. 19 січня раптовим нападом партизани захопили містечко, а наступного дня без бою здався гарнізон сусіднього села Тільки за 19 і 20 січня було взято в полон 65 озброєних гітлерівців.

У зимові дні 1943 року дев'ятий батальйон теж без бою визволив районний центр Морочне Ровенської області, з якого І. П. Федоров ейшов 23 червня 1941 року. Жителі пізнали Івана Пилиповича як колишнього начальника районного відділу НКВС. То були теплі, незабутні зустрічі.

У СІЧНІ 1943 року поблизу білоруського села Хорупані (на хуторі Движки) розмістився штаб партизанського з'єднання О. М. Сабурова. Сюди з Москви прилетів секретар Ровенського підпільного обкому партії В. А. Бегма. Від імені Президії Верховної Ради СРСР він вручив партизанам урядові нагороди.

За рішенням ЦК КП(б)У 15 січня 1943 року загін «За Батьківщину!» переданий в розпорядження Ровенського під-

пільного обкому партії — для розгортання ще ширшої боротьби з німецько-фашистськими загарбниками. 17 лютого в селі Озерськ Висоцького району створили обласний штаб по керівництву партизанським рухом. До складу штабу ввійшли В. А. Бегма, І. П. Федоров і Л. Е. Кізя.

Вже за перші два тижні діяльності обкому партії загін «За Батьківщину!» поповнився місцевими жителями, і на його базі створили чотири загони. Наш земляк став командиром другого з'єднання. Івана Пилиповича Федорова стали називати Федо-

Валентин САНДУЛ.

Вірність чекіста

ров-ровенський (на Українці діяло й партизанське з'єднання Олексія Федоровича Федорова).

Почалися затяжні походи по північних районах Ровенщини. Партизани скоювали понад 30 тисяч німців — дивізії так і не прибули на фронт. Неодмінний вклад у боротьбу з окупантами на Ровенщині внесли партизани загону «За Батьківщину!». Жителям Ду-бницького району не забути бою народних месників улітку 1943 року біля Лютицьких хуторів. Тоді під час переправи через Горинь на партизанів кинулись 300 фашистів під командуванням гебітс-комісара Гедюке. Та нікому з гітлерівців не вдалось уникнути кари. Наздогнала куля й Гедюке. Партизани успішно переправились через річку.

Про те, як хоробро боровся з окупантами загін нашого земляка, свідчить одне з перших його донесень: «Наказ номер 61 загально виконано. В Ровенській області, в Клеванському районі, взято станцію Томашгород, на ділянці залізничці Сарни — Коростень. Усе станційне об-

ладнання вивезено з ладу. Знищено кілька кілометрів залізничного полотна. Загін вдалим маневром захопив залізничну станцію Ости. У п'ятнадцяти селах створено групи самозахисту. Обставини повністю дозволяють розгорнути в області партизанський рух. Загинуло для проведення додаткових операцій. Командир загону «За Батьківщину!» Іван Федоров».

ПІД знаменем народних месників ставало все більше радянських людей. Горіла ровенська земля під ногами окупантів. Територія з населенням понад 300 тисяч чоловік залишилась радянською. В багатьох містах і селах удень і вночі майорів червоний прапор. Шодня на залізничних коліях області гриміли вибухи, летіли під укіс поїзди, виходили з ладу мости.

У січні 1944 року за указом ЦК КП(б) України та Українського штабу партизанського руху підпільний обком партії сконцентрував у Чуманському лісі з'єднання В. А. Бегми, І. П. Федорова та М. П. Тарути. Ці з'єднання повинні були зв'язатися по радіо з військами 13-ї армії генерала М. П. Пухова й у взаємодії з ними визволити місто Ровно. 18 січня в селі Довголі відбулась зустріч І. П. Федорова та Л. Е. Кізя з генерал-лейтенантом В. К. Барановим. Вони намітили план спільних дій з метою визволення міста і ряду районів області.

Першого лютого партизани ввійшли в районний центр Клевани, а наступного дня разом з військами 13-ї армії увірвалися в Ровно. 12 лютого 1944 року Український штаб партизанського руху видав наказ, у якому зазначалося, що з'єднання Івана Федорова в складі восьми загонів має вийти на територію Дрогобицької області, в район Борислава, для розгортання та активізації там партизанського руху. Майже ніхто не повірив бійців з'єднання пішли на захід.

* * *

ЦЕНТРАЛЬНИЙ Комітет Компартії України високо оцінив дії партизанів під командуванням Івана

Пилиповича Федорова. В постанові ЦК КП(б)У відзначалося, що Ровенське партизанське з'єднання пройшло слазний, героїчний шлях боротьби.

«Бійці — партизани, командири і політпрацівники загону цього з'єднання, — записано в постанові, — безперервно громлячи гарнізон противника, порушуючи роботу його тилу, допомагали доблесній Червоній Армії визволяти територію області від нечужого ворога, і в цій боротьбі завоювали бойову славу».

З'єднання нагороджено почесним Червоним прапором Президії Верховної Ради УРСР, Раднаркомом УРСР і ЦК КП(б)У: «За зразкове виконання бойових завдань партії та уряду в тилу ворога, за героїчну боротьбу проти німецько-фашистських загарбників і самовіддану службу соціалістичній Батьківщині і своєму народові».

А Івана Пилиповича Федорова нагородили орденами Леніна, Богдана Хмельницького I ступеня і медаллю «Партизанові Вітчизняної війни» I ступеня. Крім того, за формування однієї з частин народного Війська Польського він удостоївся польського ордена «Хрест Грюнвальда».

Після війни І. П. Федоров довгий час працював в органах державної безпеки. Нині він живе в місті Хмельницькому. Його не раз обирали депутатами міської Ради депутатів трудящих, він був головою депутатської комісії соціалістичної законності. Хоч Іван Пилипович і на заслуженому відпочинку, та він продовжує виконувати громадські доручення, часто висупає перед молоддю зі спогадами про партизанську боротьбу.

„КОЛОС“ —
„ЗІРКА“ — 0:1

Українські команди другої ліги класу «А» провели минулої суботи черговий тур чемпіонату країни з футболу. Кіровоградська «Зірка» виїжджала в Полтаву для зустрічі з місцевим «Колосом».

Було кілька причин, які обумовили гостроту матчу. Господарі поля, як і їх гості, провели на гру менше багатьох інших команд. Але ставовище «Колоса» в турнірній таблиці було трохи гіршим: кировоградці, маючи сім очок, знаходилися на десятому місці, а полтавчани відставали на два очка і займали тринадцяту сходинку. До того ж, в попередньому турі вони програли в Харкові «Металісту» (1:2) і, звичайно, прагнули реабілітувати себе в очах місцевих любителів спорту.

Але цього не сталося. Кіровоградці атакували гостріше, їх гра була більш осмислена і комбінаційна. Тому періода біля воріт господарів поля створювались небезпечні моменти, які загрожували голом. Мали можливість використати свою команду вперед Андрій Карпюк, Олексій Каміан, Олександр Сітко. Але ж ми знаємо, що м'яч не завжди підкорюється граючим.

Пшла 31-ша хвилина першого тайму, коли Микола Латиш мстився в 35-ти від воріт суперників обрав одного з гравців «Колоса». Перед ним залишалось двоє захисників полтавчан, які намагались розгладити, кому він зробить передачу. Вони не чекали, що Микола буде бити по воротах з такої відстані. А він пробив дуже сильно і точно. М'яч — в правому від голкіпера куті воріт. Цей гол і вирішив долю матчу.

Наступну гру «Зірка» проведе в Кіровограді 17 травня. Вона прийматиме миколаївську команду «Суднобудівник».

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

(Закінчення. Поч. в газеті за 8 травня ц. р.).

Знають і викладають
технічне училище № 2

Кіровоградське середнє міське професійно-технічне училище № 4 по підготовці кваліфікованих працівників із середньою освітою

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1976—1977 навчальний рік

для набуття таких спеціальностей:

із строком навчання 3 роки (віком від 15 років і старіші): токарі, слюсарі-ремонтники, слюсарі-інструментальники по виготовленню і ремонту штамів, пристосувань і пресформ, слюсарі-сантехники по монтажу систем опалення, водопроводу, газопроводу та ін.

із строком навчання 1 рік: слюсарі механо-складальних робіт.

Всі учні забезпечуються триразовим харчуванням, обмундируванням і спеняглом. Тим, хто остро потребує, надається обладнаний гуртожиток. Всі учні одержують 33 проценти від зарплати під час виробничої практики.

Училище має бібліотеку. При клубі училища працюють гуртки художньої самодіяльності — хоровий, танцювальний, художнього слова, естрадний і духовий оркестри, при кабінеті «Юний технік» — гуртки

технічної творчості, а при комітеті ДТСААФ постійно працюють курси мотоциклістів.

Після закінчення училища всім випускникам видається документ про одержання середньої освіти і присвоєння розряду, а учням, які навчалися один рік — атестат з спеціальності з присвоєнням розряду. Відмінники мають право на вступ у технікуми і вузи поза конкурсом.

Початок занять 1 вересня 1976 року

Вступники до училища повинні подати такі документи: заяву на ім'я директора, свідоцтво про народження або паспорт, довідку з місця проживання, склад сім'ї та медичну (форма № 286), 6 фотокарток (6x5 см). Прийом документів людей з 10 травня, крім неділі, з 8-ї до 16-ї години.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Жовтневої Революції, 20, телефони: 2-37-50, 2-31-42, 7-05-61.

ДИРЕКЦІЯ.

Знають і викладають
технічне училище № 2

оголошує прийом учнів

для підготовки
кваліфікованих працівників
залізничного транспорту
таких спеціальностей:

слюсар по ремонту вагонів та автоматичного гальмового устаткування. Строк навчання — 2 роки (приймають юнаків з освітою 8—10 класів, віком не менше 15 років); слюсар-електрик по ремонту електроустаткування тепловозів та електровазів. Строк навчання — 1 рік (юнаків із середньою освітою, не молодших 17 років); помічник машиніста електровазів — тепловозів. Строк навчання — 2 роки (юнаків із середньою освітою, не молодших 17 років); електромеханік зв'язку на транспорті. Строк навчання — 2 роки (юнаків із середньою освітою, не молодших 17 років); черговий по станції IV—V класів. Строк навчання — 1,5 року (юнаків і дівчат із середньою освітою, не молодших 17 років); слюсар по ремонту тепловозів. Строк навчання — 1 рік (юнаків із середньою освітою, не молодших 17 років).

Зархованим на перелічені вище спеціальності виплачують стипендію в розмірі, встановленому для учнів третього курсу технікумів, відмінникам навчання — підвищену стипендію. Вихованці дитячих будинків, діти інвалідів першої і другої груп перебувають на державному забезпеченні.

Для осіб, звільнених з лав Радянської Армії в запас, строк навчання — 7,5 місяця. Їм виплачують стипендію в розмірі 69 карбованців на місяць (на спеціальностях: оглядач-ремонтник вагонів, електромонтер контактних мереж і високовольтних ліній електропередачі).

Прийнятих на спеціальності «Оглядач-ремонтник вагонів», «Слюсар по ремонту вагонів», «Слюсар по ремонту тепловозів», «Електромонтер контактних мереж» забезпечують гуртожитком.

При училищі є їдальня. Вступники повинні подати заяву на ім'я директора училища, свідоцтво про народження, документ про освіту, характеристику зі школи або місця роботи, довідку з місця проживання і про склад сім'ї, автобіографію, довідку про стан здоров'я (форма № 286), 6 фотокарток розміром 3x4 см.

Усі вступники за направленням училища проходять медичну комісію в Знаменській залізничній лікарні.

Випускники училища направляються на роботу за спеціальностями. Вони користуються всіма пільгами робітників залізничного транспорту.

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Знаменка, вулиця Розі Люксембург, 6.

ДИРЕКЦІЯ

Кіровоградське

технічне училище № 6

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

ДЛЯ НАВЧАННЯ ЗА СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ:

токарі по металу; слюсарі — інструментальники; слюсарі механоскладальних робіт з обслуговуванням свердловальних і агрегатних верстатів; слюсарі по ремонту промислового обладнання; теслярі-верстатники; електрозварювальники; електромонтери по експлуатації електрообладнання.

На всі спеціальності приймаються юнаки та дівчата, що мають освіту за 10 класів, віком до 25 років. На спеціальності електромонтер і електрозварювальник мінімальний вік для вступу 17,5 років.

Строк навчання — 10 місяців.

Учням, що встигають, виплачують стипендію у розмірі 30 карбованців на місяць, відмінникам навчання стипендія виплачується в сумі 37 карбованців 50 копійок.

За виконані роботи в процесі виробничої практики учням додатково до стипендії нараховується 33 проценти від заробленої суми.

Навчаючись в училищі, кожний учень може сумішати навчання на підготовчих курсах для вступу в інститут, а також набути військово-технічну спеціальність при ДТСААФ.

Учні, які закінчили училище з відзнакою, мають право вступати на вечірній відділ інституту поза

конкурсом, на денний відділ — на загальних підставах.

Час навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

Кожний учень до призову в Радянську Армію навчається спеціальності і отримує знання з спеціальних і загальноосвітніх предметів.

До училища молоді приймаються без екзаменів.

При училищі є їдальня.

Постійно працюють такі гуртки: хоровий; танцювальний, художнього слова, духовий, естрадний, технічної творчості, стрілецький, парашутний, електротехнічний, спортивні секції.

Початок занять 1 вересня 1976 року. Прийом заяв з травня по вересень 1976 року.

До заяви додаються такі документи: атестат про закінчення середньої школи; свідоцтво про народження чи паспорт; довідка з місця проживання і про склад сім'ї; характеристика зі школи; автобіографія; 6 фотокарток розміром 3x4 сантиметри; приписне свідоцтво та довідку про щеплення.

Звертатись на адресу: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26. Телефони: 2-35-31, 2-50-20, 2-35-81.

ДИРЕКЦІЯ

**приходь
учитися!**

Одночасно — спеціальність і середня освіта

Миколаївське професійно-технічне училище № 11

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1976—1977 навчальний рік

на такі спеціальності:

на базі 8 класів (строк навчання — 3 роки) — токарі, фрезерувальники, слюсарі-ремонтники, слюсарі механоскладальних робіт. Після закінчення училища учням видають дипломи про середню освіту і присвоюють розряд з вибраних спеціальностей;

на базі 8 класів (строк навчання — 2 роки) — токарі;

на базі 10 класів (строк навчання — 10 місяців) — токарі, електромонтери по обслуговуванню промислового устаткування.

Приймають юнаків і дівчат. Зарховання — без екзаменів.

Зарховані до училища перебувають на повному державному забезпеченні. Учнів юнаків забезпечують гуртожитком.

Учням, у яких строк навчання три роки, надають підтримку від призову в Радянську Армію на 4 роки. Учнів, у яких строк навчання один рік, одержують стипендію.

Всі учні одержують 33 проценти від суми заробленої під час виробничої практики.

В училищі працюють секції футболу, волейболу, баскетболу, боротьби, боксу настільного тенісу. У вільний час учні можуть користуватися плаванням басейном, у вільний час — відвідати гуртки художньої самодіяльності, естрадно-інструментальний ансамбль.

Для вступу необхідно надіслати цінним листом заяву, документ про освіту, характеристику з місця навчання, свідоцтво про народження, довідку з місця проживання і про склад сім'ї, 6 фотокарток розміром 3x4 см.

Початок занять з 1 вересня.

Адреса училища: УРСР, 327044, м. Миколаїв (обл.), вул. Космонавтів, 66 (трамвай № 7, автобуси № 10, 12, 18). Тел. 2-10-81, 2-10-87.

ДИРЕКЦІЯ.

Київський будівельний технікум транспортно-будівництва

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

На денне відділення за спеціальностями:

розвідання та будівництво залізниць; мости та інші штучні споруди; будівництво тунелів та

метрополітенів; маншейдська справа.

На заочне відділення за спеціальностями:

розвідання і будівництво залізниць; мости та інші штучні споруди; будівництво тунелів та

будівництво тунелів та метрополітенів.

Технікум готує техніків-будівельників для будівництва залізниць і об'єктів транспортного будівництва.

Приймаються особи, які закінчили восьмирічну і середню школу.

Гуртожиток і стипендія на загальних підставах.

З 1 липня працюють підготовчі курси.

Адреса: 252151, Київ-151, вул. Вінікська, 10. Ухати тролейбусом № 9 до зупинки «Вінікська».

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.